

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozestana dnia 7. czerwca 1890.

93.

Rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości i skarbu z d. 26. maja 1890,

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 31. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 53) o poczynieniu kilku zmian w ustawach o opłatach spadkowych i bezpośrednich.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 31. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 53), rozporządza się co następuje:

§. 1.

Paragrafy 1, 2 i 3 ustawy z dnia 31. marca 1890 nie stosują się do czynności prawnych dokonanych przed dniem 1. lipca 1890 ani do spadków i legatów, które przypadły przed dniem 1. lipca 1890.

§. 2.

Postanowienie §. 4go ustawy z dnia 31. marca 1890 zawiera w sobie przepis, że gdy do spadku nieruchomego stosuje się dobrodziejstwo §. 1go, l. 1 tej ustawy, Sąd spadkowy powołany jest wymierzyć opłatę od przeniesienia majątku i że tę opłatę złożyć należy w terminie w §. 26 ustawy o opłatach z dnia

9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50) ustanowionym przez przyklepnięcie znaczków spadkowych na wykazie spadku lub na protokole spadkowym.

Do wymierzenia opłaty od spadków, w ustępie powyższym wzmiankowanych, Sąd jest właściwym także wtedy, gdy w spadku znajdują się także ruchomości.

Natomiast ustaje właściwość Sądu do wymierzenia opłaty, gdy dobrodziejstwo §. 1, l. 1 ustawy z dnia 31. marca 1890 stosuje się nie do całego spadku nieruchomego, lecz tylko do pewnej części tegoż.

§. 3.

Warunki, które w myśl §. 1go ustawy z dnia 31. marca 1890 są potrzebne do uzyskania dobrodziejstw pod liczbami 1, 2 i 3 wzmiankowanych, według których przenoszona nieruchomością powinien być budynek, przez właściciela całkiem lub po części zamieszkiwany lub używany albo realność na cele rolnicze przeznaczona, którą sam właściciel lub jego rodzina przy pomocy lub bez pomocy sług lub wyrobników uprawiała, odnoszą się do dotychczasowego właściciela nieruchomości i przeto uważać je należy za dopełnione, jeżeli oddawca a względnie spadkodawca ową nieruchomość aż do dnia zawarcia kontraktu albo aż do dnia przypadnięcia spadku zamieszkiwał, używał lub uprawiał w sposób w §. 1ym ustawy z dnia 31. marca 1890 wzmiankowany.

§. 4.

Przez wyrażenie „budynek przez właściciela całkiem lub po części zamieszkiwany lub używany“, mieszczące się w §. 1 ustawy z dnia 31. marca 1890, rozumieć należy zwyczajnie trwałe, chociażby tylko częściowe zamieszkiwanie lub używanie.

Przeto dobrodziejstwa §. 1go ustawy z dnia 31. marca 1890 nie mogą być przyznane w tych przypadkach, w których właściciel budynku będącego przedmiotem przeniesienia z powodów osobistych, jak się to dzieje np. z willami, zamieszkuje go lub używa tylko przemijająco lub czasowo.

Natomiast gdy się przenosi własność budynków, które z powodów ekonomicznych tylko czasowo są zamieszkiwane lub używane, jak np. chaty pasterzy alpejskich, wyciskarnie, stosowanie dobrodziejstw §u 1go ustawy z dnia 31. marca 1890 nie jest wykluczone.

§. 5.

Okoliczność, że przemijająco właściciel nie może w sposób w ustawie z dnia 31. marca 1890 przepisany, zamieszkiwać, używać lub uprawiać przenieszonej nieruchomości tylko z powodu pociągnięcia onejże do egzekucyi, z powodu nieletności, kurateli lub innych niewolących stosunków (np. służby wojskowej, choroby itp.), nie wyklucza stosowania dobrodziejstw rzeczzonego §u 1go.

§. 6.

Jeżeli zachodzą wątpliwości co do istnienia warunków w §. 1 ustawy z dnia 31. marca 1890 przepisanych, urząd właściwy do wymierzenia opłaty a względnie Sąd spadkowy (§. 2 niniejszego rozporządzenia), niezawisłe od obowiązku strony do udowodnienia okoliczności, mniejszy wymiar opłat uzasadniających, winien w ogólności zasięgnąć zdania przełożonego gminy, w której owa nieruchomość leży, co do istotnych okoliczności, mających wpływ na przyznanie dobrodziejstw.

Jeżeli przełożony gminy nie wyda żądanej opinii, albo, jeżeli powstaną przeciw tej opinii wątpliwości, albo, jeżeli urząd z szczególnych powodów uzna za stosowne odstąpić od zasięgania opinii urzędu gminnego, owe istotne okoliczności można zbadać w inny sposób, np. przez wysłuchanie doradców poufnych, albo przez wezwanie innych korporacyj na zaufanie zasługujących, np. reprezentacyj powiatowych, towarzystw rolniczych powiatowych itp. lub Władz administracyjnych, do wydania opinii.

§. 7.

Dobrodziejstwa §u 1go, liczby 1, 2 i 3 ustawy z dnia 31. marca 1890 stosują się tylko wtedy, gdy wartość wszystkich nieruchomości, będących przedmiotem jednego przeniesienia nie przekracza granic wartości w tym §. 1 ustanowionych, to jest 500 zł. a względnie 4000 lub 8000 zł. i nadto w przypadkach liczby 1, wartość całego czystego majątku nie przewyższa 500 zł. a mianowicie zawsze tylko tych nieruchomości, przedmiotem jednego przeniesienia będących, które oddający a względnie spadkodawca zamieszkiwał, używał lub uprawiał w sposób w tym §. 1 wzmiankowany.

§. 8.

Gdy przenoszone są idealne udziały nieruchomości, dobrodziejstwa §u 1go ustawy z dnia 31. marca 1890 przyznane być mogą tylko w tym razie, jeżeli wartość owych nieruchomości, których udziały idealne są przenoszone, nie przekracza granic wartości w §. 1 ustanowionych, t. j. 500 zł. a względnie 4000 zł. lub 8000 zł.

§. 9.

Dwie lub więcej osób, które niepodzielnie nieruchomość nabywają, uważać należy w myśl ustępu 6go, lit. b Uwag wstępnych do taryfy ustawy z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50) za jedną osobę. Te kilka osób mogą więc ubiegać się o dobrodziejstwo §u 1go ustawy z dnia 31. marca 1890 tylko wtedy, gdy nie tylko owe idealne udziały lecz także nieruchomość, którą wspólnie nabyli, nie przekracza wartości pod liczbami 1, 2 i 3 przerzeczonego §u 1go wzmiankowanych.

§. 10.

Według §u 5go ustawy z dnia 31. marca 1890 przepisy ogólne ustaw o opłatach stępowych i bezpośrednich stosują się także do przeniesień w §§. 1—3 ustawy powyższej wzmiankowanych o tyle, o ile ustawa ta nie przepisuje wyraźnie odstąpienia od tych postanowień ogólnych.

Przeto we względzie przeniesień tych zachowywać należy mianowicie:

Przepisy, tyżące się oznaczania wartości nieruchomości (§. 50 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, artykuł III ustawy z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49, rozporządzenie z dnia 25. stycznia 1884, Dz. u. p. Nr. 18 i §. 13 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17);

rozporządzenie cesarskie z dnia 19. marca 1853 (Dz. u. p. Nr. 53), jednakże, gdy chodzi o przeniesienie w §. 1 wzmiankowane, z wyłączeniem punktu 5go §u 2go;

gdy chodzi o przeniesienia w §. 1, liczby 2 i 3, tudzież w §§. 2 i 3 ustawy z dnia 31. marca 1890 wzmiankowanych, przepisy dotyczące się darowania opłat od nieruchomości.

§. 11.

Przepisy o stałych opłatach stęplowych od dokumentów, dotyczących się czynności prawnych, mających na celu przeniesienie własności lub służebności użytkowania lub używania nieruchomości, stosują się także do przeniesień wzmiankowanych w §§. 1—3 ustawy z dnia 31. marca 1890.

§. 12.

Przedsiębiorstwom (totalisateur), które na wyścigach, regatach itp. pośredniczą w zakładach, w §. 7 ustawy z dnia 31. marca 1890 wzmiankowanych, poleca się na zasadzie §§. 5 i 12 ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 89), żeby utrzymywały według wzoru *A* dziennik każdego wyścigów, każdej regaty itp., który powinien być ściśle zgodny z zapiskami, jakie przedsiębiorstwa czynią dla własnych celów i ma zawierać:

1. Gry, które odbyły się w owym dniu według kolei programowej;
2. jednostki stawek zakładowych według planu gry dozwolone;
3. ilość stawek odnoszących się do każdej jednostki stawkowej;
4. sumę pieniężną stawek odnoszących się do każdej z osobna jednostki stawkowej i razem;
5. kwotę opłaty należącej się według §. 7go ustawy z dnia 31. marca 1890 od ogólnej sumy stawek.

Dziennik ten oddać należy w przeciągu dni ośmiu po wyścigach lub po regacie, której się tyczy, jako kontrakwit, w kasie dochodów niestałych (w Wiedniu w kasie taks) razem z opłatą, którą składa się bezpośrednio.

Postanowienia §u 7go ustawy z dnia 13. grudnia 1862 stosują się także przy wymierzaniu opłaty 5cio procentowej, przepisanej w §. 7 ustawy z dnia 31. marca 1890.

§. 13.

Opłatę przepisaną w §. 8, lit. *a* ustawy z dnia 31. marca 1890 dla loteryj, których przedmiotem

są towary, kosztowności i efekta a która ma być składana według skali II przed nadaniem prawa do gry a względnie przed wydaniem losów, wymierzać należy nie od pojedynczych stawek lecz od ich sumy ogólnej.

Pozwolenie do loteryj, podlegających opłacie, nie może być wydane przed złożeniem tej opłaty.

Postanowienia przerzeczonego §u 8, lit. *a* nie uchylają taksy 10procentowej, która według §u 27 patentu loteryjnego z dnia 13. marca 1813 ma być opłacana za pozwolenia do loteryj.

Do loteryj urządzanych publicznie, na które przed dniem 1. lipca 1890 dano pozwolenie, nie stosują się postanowienia przerzeczonego §u 8go, lit. *a*, lecz postanowienia pozycyi 57, *B* 1, tudzież uwag 1 i 2 pod tą pozycyą Taryfy dołączonej do ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 89).

§. 14.

Opłatę w §. 8, lit. *b* ustawy z dnia 31. marca 1890 ustanowioną wymierzać należy od wygran pieniężnych podług kwoty pieniężnej po strąceniu wkładki, od wygran w papierach publicznych w monetach krajowych lub zagranicznych złotych lub zagranicznych srebrnych ze względem na postanowienia §u 51go ustawy z dnia 9. lutego 1850 (Dz. u. p. Nr. 50) i §u 8go ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 89) z potrąceniem wkładki do gry.

Przepis ustępu trzeciego rzeczzonego §u 8go, lit. *b*, dotyczący się wymiaru opłaty od wygran, podług stopni wartości wzrastających co 5 zł. nie stosuje się do wygran, które po strąceniu wkładki nie przewyższają kwoty 5 zł., opłatę od tych wygran wymierzyć należy podług kwoty wygranej bez zaokrąglenia.

Do wygran na zapisy dłużne, połączone z premiami i na pożyczki loteryjne, których ciągnięcie odbyło się zanim ustawa z dnia 31. marca 1890 weszła w wykonanie, nie stosuje się postanowienia §u 8go, lit. *b* rzeczzonej ustawy, lecz postanowienia pozycyi 57 *B* Taryfy dołączonej do ustawy z dnia 13. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 89) a względnie do ustawy z dnia 20. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 67).

§. 15.

Kasy i osoby, którym poruczona jest wypłata wygran osiągniętych na loteryach rządowych, do których zaliczają się także loterye rządowe dobroczynne, jakoteż wypłata wygran na loteryi liczbowej,

winni potrącać z wygranej opłaty w §. 8, lit. *b i c* ustawy z dnia 31. marca 1890 przepisane.

Przedsiębiorcy i gwaranci innych losowań w rzeczonym §. 8, lit. *b* wzmiankowanych, winni w okresie płatności wygranej złożyć w kasie dochodów nieściągniętą opłatę od wygranej, według planu gry przypadających, opłacie podlegających, z obliczeniem za kontrakty służącym i z dołączeniem wykazu (konsygnacji) wylosowanych wygranych.

§. 16.

Postanowienia §u 11go ustawy z dnia 31. marca 1890 nie stosują się do donosicieli o wykroczeniach przeciwko ustawom o opłatach stęplowych i bezpośrednich i do imaczy przedmiotów tych przekroczeń lub przestępcy, którzy prawa do wynagrodzenia ustawowego nabyli przed dniem 1. lipca 1890.

Schönborn r. w.

Dunajewski r. w.

Wzór A.

(Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa obowiązane do składania opłaty.)

(Oznaczenie gier i data ich odbycia się.)

W y k a z o p ł a t

przypadających w myśl §u 7go ustawy z dnia 31. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 53) od zakładów, które na wyścigach, regatach itp. były poczynione za pośrednictwem osobnych przedsiębiorstw (totalisateur).

Oznaczenie gier, które odbyły się dnia	Jednostki stawek według planu gry dozwolone	Ilość	Suma pieniężna		Oplata według §. 7go ustawy z dnia 31. marca 1890 (5% ogólnej sumy stawek)		U w a g a
			stawek, odnoszących się do każdej jednostki stawkowej		zł.	c.	
				zł.			
np. Numer 1 programu	np. 100 zł. na plac	11	1.100	—			
	50 zł. „ „						
	25 zł. „ „						
	itd.						
	100 zł. na zwycięstwo						
	50 zł. „ „						
	10 zł. „ „						
	5 zł. „ „						
	itd.						
		Ogólna suma wkładkowa .		17.500	—	875	—
Numer 2 programu	100 zł. na plac	10	1.000				
	itd.						
		Ogólna suma wkładkowa .					
	Ogólna suma wkładkowa .						
				Zniesienie opłat .			

94.

Ustawa z dnia 27. maja 1890,

o ulgach i warunkach do wybudowania kolei miejscowej od Fürstenfeldu do Hartbergu z odnogą do Neudau.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd, żeby w celu zapewnienia budowy kolei miejscowej od Fürstenfeldu przez dolinę Safenthal do Hartbergu z odnogą do Neudau, mającej stanowić przedłużenie kolei miejscowej fehringsko-fürstenfeldzkiej, która jest przedmiotem ustawy z dnia 8. kwietnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 54), objął al pari za sumę 750.000 zł. w. a. w monecie papierowej pokryte całkowicie akcje pierwszorzędne lit. B spółki akcyjnej, która dla tej kolei miejscowej ma być utworzona.

Przyczynienie się to skarbu państwa zawisa od dopełnienia następujących warunków:

1. że reszta kapitału na budowę uzyskana będzie przez emisję akcji zakładowych za sumę 438.000 zł., której część w kwocie 250.000 zł. obejmie al pari kraj Styrya, resztę zaś strony interesowane i przez emisję akcji pierwszorzędnych lit. A w sumie 658.000 zł., którą zabezpieczą strony interesowane bez obciążenia skarbu państwa,

2. że dopóki akcje pierwszorzędne lit. B i akcje zakładowe nie nabędą prawa do pobierania dywidendy, dywidenda należąca się od akcji pierwszorzędnych lit. A wymierzana będzie w kwocie nie większej nad pięć od sta i

3. że akcyom pierwszorzędnym lit. B, które Rząd ma objąć, przez koncesjonaryszów lub przedsiębiorców budowy całkowicie pokrytym, co do których prawo głosowania nie może być w statucie ścieśnione ani przez ograniczenie go do maksymalnej ilości głosów, ani też względnie do posiadaczy obu innych kategorii akcji, przyznana będzie dywidenda pięcioprocentowa z pierwszeństwem przed akcyami zakładowymi.

Artykuł II.

Cenę kupna akcji pierwszorzędnych lit. B, które Rząd ma objąć, zapłacić należy w pięciu ratach rocznych po 150.000 zł.

Jednakże pierwszą z tych rat rocznych zapłacić należy w każdym razie nie przed upływem 1891

roku i dopiero wtedy, gdy według zdania Rządu i według wykazów, które on ma zbadać, można będzie uważać to za zapewnione, że koncesyjny termin dokończenia budowy (artykuł III) będzie dotrzymany i że preeliminowany kapitał na budowę (artykuł I) będzie dostatecznym.

Rząd płacić ma za niestępowaniami potwierdzeniami odbioru i winien czuwać nad tem, żeby zapłacone sumy użyte były tylko na cele budowy i urządzenie szlaku kolejowego w artykule I wzmiankowanego.

Artykuł III.

Kolej miejscową, w artykule I wzmiankowaną, która wybudowana być ma jako miejscowa ze szlakiem normalnym, skończyć należy i oddać na użytek publiczny w przeciągu lat dwóch, licząc od dnia nadania koncesyi.

Artykuł IV.

Gdy Rząd obejmie ruch na kolei miejscowej w artykule I wzmiankowanej, suma ryczałtowa kosztów ruchu oznaczona być może w ten sposób, że dyrekcyja generalna kolei austriackich ruch utrzymująca wymierzy na nią 50 od sta przychodów brutto, oprócz wynagrodzenia, które osobno za dostarczenie środków do ruchu ma być zapłacone.

Artykuł V.

Upoważnia się Rząd do zezwolenia, żeby w razie połączenia się przedsiębiorstwa kolei miejscowej, w artykule I wzmiankowanej, z przedsiębiorstwem kolei miejscowej fehringsko-fürstenfeldzkiej, akcje pierwszorzędne tej ostatniej Spółki akcyjnej w sumie imiennej 602.000 zł. spłacone zostały przez emisją obligacji pierwszorzędnych czteroprocentowych za tę samą sumę, które mają być spłacone w okresie koncesyjnym i winny opiewać na walutę austriacką w monecie papierowej.

W przypadku tym akcje zakładowe, które w myśl artykułu I wypuszczone być mają w sumie imiennej 438.000 zł. na wybudowanie kolei z Fürstenfeldu do Hartbergu, mogą być pod względem prawnym zrównane z akcyami zakładowymi, które przerzeczona Spółka akcyjna wypuściła już w obieg za sumę imienną 450.000 zł.

Obligacye pierwszorzędne, które w myśl powyższego mają być w obieg wypuszczone i będą na zjednoczonych kolejach hipotecznie zabezpieczone, uwalnia się od stępli i opłat za emisją i za zahipotekowanie prawa zastawu na ciałach hipotecznych i wszelkich innych nieruchomościach do ich zabezpieczenia przeznaczonych, jakoteż od podatku do-

chodowego, od opłat stęplowych, którym podlegają kupony, jakoteż od wszelkiego nowego podatku rządowego, któryby mocą przyszłych ustaw miał być zaprowadzony a to na lat najwięcej trzydzieści, licząc od dnia emisji.

Artykuł VI.

Gdyby chodziło o rozszerzenie budowli, zakupu i inne wkłady nie objęte pierwotnem założeniem i urządzeniem kolei, suma akcyj pierwszorzędnych lit. A i akcyj zakładowych, które w myśl artykułu I. mają być emitowane, tudzież suma obligacyj pierwszorzędných zjednoczonego przedsiębiorstwa, które w myśl artykułu V. w danym razie mają być pozbyte, może być za zezwoleniem Rządu według potrzeby powiększona.

Artykuł VII.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie onejże poruczam Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń. dnia 27. maja 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

Bacquehem r. w.

95.

Rozporządzenie ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministerstwem handlu z dnia 29. maja 1890,

tyczące się sprawowania nadzoru rządowego nad zakładem ubezpieczenia na wypadek przygody dla stowarzyszenia zawodowego austriackich kolei żelaznych.

We względzie nadzoru rządowego nad zakładem ubezpieczenia na wypadek przygody dla stowarzyszenia zawodowego austriackich kolei żelaznych, podlegającego w myśl §u 59go ustawy z dnia 28. grudnia 1887 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888) o ubezpieczeniu robotników na wypadek przygody takiemu nadzorowi, stanowi się niniejszem co do sprawowania nadzoru przez ministerstwo spraw wewnętrznych i ministerstwo handlu, że ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie nadzór rządowy pod względem techniczno-asekuracyjnym, tudzież służący

(Pólniach.)

mu w myśl §u 16 przerzeczony ustawy wpływ na ustanawianie opłaty taryfowej, podczas gdy nadzór nad tem, żeby statut dla rzeczzonego zakładu obowiązujący i wszelkie inne tej ustawy przepisy, które mają być stosowane, były przestrzegane przez rzeczony zakład ubezpieczenia dla stowarzyszenia zawodowego a względnie przez zarządy kolei żelaznych, które do niego przystąpiły, sprawować będzie bezpośrednio c. k. inspekcyja generalna austriackich kolei żelaznych.

Rekursa i zażalenia przeciwko odnośnym orzeczeniom inspekcyi generalnej podawać należy do tejsze Władzy w przeciagu dni 14 od doręczenia orzeczenia, będącego przedmiotem zażalenia, decyzyą zaś względem nich wydawać będzie ministerstwo handlu w porozumieniu z ministerstwem spraw wewnętrznych.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza właściwości Władz administracyjnych w sprawach, które w §§. 18, 19, 20, 23 i 25 rzeczony ustawy są przewidziane, przeto toki instancyi w tych postanowieniach ustawowych przepisanego trzymać się ma także zakład ubezpieczenia na wypadek przygody dla stowarzyszenia zawodowego austriackich kolei żelaznych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Taaffe r. w.

Bacquehem r. w.

96.

Ustawa z dnia 1. czerwca 1890,

o uwolnieniu od stępli i opłat fundacyj i nadań na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne poczynionych z powodu zaślubin Jej cesarskiej i królewskiej Wysokości najoświeceńszej Arcyksiężny Maryi Waleryi.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Fundacye i akty nadawcze na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, które z powodu zaślubin Jej cesarskiej i królewskiej Wysokości najoświeceńszej Arcyksiężny Maryi Waleryi już poczynione zostały, lub aż do końca 1890 roku będą jeszcze poczynione, uwalnia się od opłat stęplowych i bezpośrednich, którym podlegają według pozycyi 96 a i b taryfy dołączonej do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dziennik ustaw państwa Nr. 89.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej, nabywającej mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

97.

Ustawa z dnia 1. czerwca 1890,

zmieniająca ustawę z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Zmienia się §. 5 ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) i tenże opiewać ma jak następuje:

Podatek czynszowy nakładany być ma na wszystkie stosownie do §. 1go pociągnięte do niego osady i budynki, według ustaw dotyczących się nakładania podatku czynszowego i przepisów wykonawczych z ustawami zgodnych.

Atoli od budynków według §. 1go, lit. b podatki czynszowemu podlegających, których część jest puszczone w najem, opłacać należy jako podatek czynszowy:

- a) kwotę podatku klasowego, która według Taryfy B (§. 8) odpada na części nie puszczone w najem i
- b) kwotę podatku czynszowego, która według wymiaru w §. 6 ustanowionego przypada od czynszu za części składowe w najem puszczone.

Artykuł II.

W załączce B do ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) zamieścić należy następujący nowy ustęp:

„Od chat alpejskich i domów winnicznych, o ile tylko czasowo służą za mieszkanie dla służby ekonomicznej właściciela ziemskiego, nie opłaca się podatku klasowego.”

Artykuł III.

Podatek klasowy od budynków onemuż podlegających, które nie więcej jak dziewięć części

składowych mieszkalnych zawierają i przez rok jeden bez przerwy całkiem były nieużywane, pozwala się odpisać a to według następujących postanowień:

§. 1.

Podatek ma być odpisywany po upływie roku nieużywania, licząc go zwyczajnie od tego terminu płatności podatku, który nastąpił po rozpoczęciu się nieużywania.

§. 2.

O nieużywaniu takiego budynku, jakoteż o rozpoczęciu się używania go napowrót, uwiadomić należy w przeciągu dni trzydziestu Władzę I. instancyj wymiaru podatku.

§. 3.

Jeżeli uwiadomienie o nieużywaniu nadeszło Władzy podatkowej dopiero po upływie dni 30, licząc od rozpoczęcia się nieużywania, za rozpoczęcie się nieużywania uważać należy ten dzień, w którym złożono uwiadomienie.

§. 4.

Gdy cały budynek lub jego części zaczną być znowu używane, opłacać należy podatek klasowy od ostatniego przed używaniem napowrót terminu płatności podatku.

W przypadku tym można dopiero wtedy zgłosić się znowu z żądaniem odpisania podatku, gdy nieużywanie po przerwie trwało najmniej przez cały rok (artykuł III, ustęp 1).

§. 5.

Przełożeni gmin obowiązani są współdziałać na żądanie Władzy podatkowej w potrzebnych w takich razach stwierdzeniach i badaniach na miejscu i samodzielnie te czynności wykonywać.

§. 6.

Kto za pomocą fałszywego uwiadomienia o nieużywaniu budynku podatki klasowemu podlegającego usiłuje wyłudzić odpisanie podatku (§. 1); tudzież kto zaniedba uczynić w czasie właściwym uwiadomienie o używaniu napowrót w §. 2 przepisane, zniewolony być ma w myśl Najwyższych postanowień z dnia 29. maja 1835 i z dnia 24. lutego 1846 do zapłacenia podwójnie kwoty niezapłaconego lub zagrożonego podatku.

Artykuł IV.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1891.

Artykuł V.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

98.**Ustawa z dnia 1. czerwca 1890,**

o uwolnieniu od opłat kontraktów i wszelkich innych dokumentów, które będą spisane na zasadzie ustawy krajowej z dnia 9. marca 1885, Dz. u. kr. Nr. 12 o zalesieniu Karstu w Krainie i na zasadzie ustawy krajowej z dnia 7. maja 1866, Dz. u. kr.

Nr. 32 z r. 1877 o zalesieniu Karstu w Istrii.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Uwalnia się od stępli i opłat umowy, które na zasadzie ustawy krajowej z dnia 9. marca 1885, Dz. u. kr. Nr. 12 o zalesieniu Karstu w księstwie krańskim, tudzież na zasadzie ustawy krajowej z dnia 7. maja 1886, Dz. u. kr. Nr. 32 z r. 1887 o zalesieniu Karstu w margrabstwie istryjskim, komisya do zalesienia zawrze z właścicielami gruntów i z uprawnionymi do użytkowania w przedmiocie sposobu zalesienia i zasiłków do tego celu, tudzież kontrakty i ugody, które będą zawarte w przedmiocie nabycia gruntów i wykupu praw użytkowania na rzecz funduszu zalesienia (§. 5 ustawy krajowej z dnia 9. marca 1885 i §. 4 ustawy krajowej z dnia 7. maja 1886).

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. czerwca 1890.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Dunajewski r. w.

99.**Obwieszczenie ministerstwa skarbu z dnia 3. czerwca 1890,**

o przeistoczeniu c. k. komory pomocniczej II. klasy w Martinsbruck na komorę pomocniczą I. klasy.

C. k. komora pomocnicza II. klasy w Martinsbruck, wyposażona upoważnieniami komory pomocniczej I. klasy przeistoczona została stosownie do przyrzeczenia uczynionego w dodatkowym artykule II Traktatu handlowego z Szwajcaryą z dnia 23. listopada 1888 (Dz. u. p. Nr. 194) na komorę pomocniczą I. klasy wyposażoną upoważnieniami komory głównej II. klasy i rozpoczęła urzędowanie swoje w tym przymocie dnia 25. września 1889.

Dunajewski r. w.

100.**Rozporządzenie ministerstwa sprawiedliwości z d. 3. czerwca 1890,**

tyczące się przyłączenia gminy Magdalówki do okręgu Sądu powiatowego skałackiego w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę Magdalówkę z obszarem dworskim od okręgu Sądu powiatowego mikulinieckiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego skałackiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1891.

Schönborn r. w.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.